

Долі людські

ЯКЩО МОЯ ДІВЧИНА ПІШЛА ЗА ЛЕЙТЕНАНТА, ТО Я СТАНУ ГЕНЕРАЛОМ

Закінчувалися армійські табори, де півроку служили геологи-п'ятикурсники. Серед них був і Василь. Він не міг дочекатися, коли знову приїде до Львова на навчання. Адже з Оксаною вирішили: як тільки повернеться, одразу подадуть заяву в ЗАГС. У передчутті най-щасливішої миті у житті їхав у поїзді, серце привидінно білося, коли згадував свою дівчину, яка запала йому в душу ще на першому курсі.

А любов у них була й справді така, якій заздрили не тільки дівчата, а й хлопці. На парі і в читальній зал - разом, в гуртожитку на посиденьках - теж. З нею пов'язував майбутнє, разом вирішували, куди іхати за розподілом. Тож ні про кого іншого навіть не думав. І тому, коли прибіг на лекцію і не побачив своєї Оксани за партою біля вікна, де завжди сиділа, здивувався: чи не захворіла, чи що, бува, не трапилося?

- А ти не знаєш? - примрнув очі, запитала манірна Марина.

- Ні з того, ні з цього Оксана вийшла заміж за військового. Що їй зробилося?.. Поїхала за ним десь на південь. Лейтенант він.

- Лейтенант? - зло перепитав Василь, стиснувши кулаки. - То я стану генералом!

Він закінчив геологічний факультет. Через деякий час друзі один одного приголомшували новиною: Василь поступив у військову академію аж у Москву. Всі дивувалися і згадували його слова. Още так поставив собі мету! Минули роки - і до друзів долетіла звістка: дослужився до майора!

А коли зібралися на зустріч з приводом 40-річчя закінчення геологічного факультету, був і Василь. У парадній військовій формі і при... генеральських погонах. Всі ажахнули від несподіванки. Таки виконає свою обіцянку! А він ще у доверя, усміхаючись до колишніх однокашників, очима шукає Оксану. Та вона за стільки часу жодного разу не приїздила на зустріч. Ні з ким не листувалася, ніхто не знав, як склалася її доля.

Після зустрічі з однокурсниками львівський товариш запросив Василя до себе, хоча той міг зачехувати і в готелі, бо гроши у нього водилися, ще й ого-го які! За-

чинившись на кухні, засидівся до глибокої ночі. Василь розповідав, що довелося помітати по гарнізонах і на Камчатці, і на Уралі, і в Криму. Життя на колесах і по чужих оселях розділила дружина, простенка татарочка, яку зустрів у тайзі. Міла, безвідмовна, скромна. Згодом пощастило, коли його покликав у Москву колишній начальник.

Так опинився в управлінні. Отримав велику квартиру у центрі столиці, згодом купив чи маленку дачу в Підмосков'ї, де проводили літо всією сім'єю. Тепер має двох онуків.

- Ти знаєш, ніби все добре. Аби лише здоров'я. Та іноді так заніс під серцем, що могло ж бути все по-інакшому. Жінку свою я николи не любив, а просто завжди поважав як матір своїх дітей... - підпершив голову руками, понуро розповідав про себе Василь. І, перекинувши чергову чарку, поглянув в очі товариш та вбив зізнанням:

- Хочу Оксану знайти.

- Оксану?! Навіщо? - не на жарт здивувався Іван. - У неї своє життя. Для чого ворушити минуле?..

- Треба, - враз обірвав на півслові. - Хочу подивитися їй в очі і запитати: чи добре жилося за лейтенантом?

Відшукати Оксану було нескладно: у час технічного прогресу та Інтернету можна людину знайти і під землею. Благо, є тепер ме-

режа «Однокласники». Серце стало калатати, коли на екрани побачив у дужках дівоче прізвище своєї дівчини. На фотографіях була нібі і не вона, але щось в її обличчі нагадувало колишню Оксану. Написав їй повідомлення з проханням зустрітися. Вона, як не дивно, відповіла у той же вечір. І вже наступного дня Василь своїм джипом мчав на зустріч у Бердянськ... І думав. Яким буде це побачення через сорок років? Яка Оксана? Як живе? Десять підвідомо пронизувала його думка: на віщо він усе це затяє? Але бажання будь-що побачити колишню дівчину перемагало - з цим жив цілих сорок років. І тепер, коли все мав, хотілося, щоб збулася і ця забаганка.

Призупинився поряд з пляжем (там призначила зустріць Оксана).

Нервово гуяв алейками скверика, викирючи цигарку за цигаркою. Одягнувшись у джинси і блакитну картату сорочку, яка так йому пасувала. Хоч давно посиливі скроні, та виглядав молодіжно, був підтягнутим - давалися відзнаки ранкові пробіжки, тренування у спортзалі. Довго відмивався у кожну жінку, яка йшла назустріч, і намагався візнати у ній Оксану. І ось помітив її - серце, здавалося, вискочить з грудей від хвилювання. До нігого підійшла звичайна, нічим не примітна шістдесятитрітня жінка, обличчя якої помережили безліч маленьких зморшок. Одягнута була просто

- у якомусь незграбному костюмі, певно, з дешевого базару. Вигляд цей неприємно приголомшив - у натовпі ніколи б на неї не звернув уваги. Лише очі неймовірно зеленого кольору видавали колишню Оксану.

- Гарно виглядаєш, - не вітаючись, промовила вона.

- Ну, як живеш? - відповів на комплімент запитанням, бо не знат, про що навіть говорити.

- Добре, - знизала плечима, ховаючи погляд.

Поговорили про сім'ї, дітей, згадали знайомих, студентські роки, тільки обмінили болючу тему. І раптом Василь поцікавився:

- У якому званні твій чоловік?

- Полковник. А що? - здивувалася.

На мить запала неприємна мовчанка. Першою озвалася Оксана:

- Для чого ти мене знайшов? - третячим голосом запитала. По її щоках капали слізози, і вона ледь стримувала себе від рідань.

- Як мені тепер жити? Знати, що ти такий гарний, успішний. І я тебе проміняла. Хочеш знати, як живу? А працюю на трьох роботах, рік тому повернулася з Італії, де була наймикою десять літ. А чоловік тут пиячить і світу Божого не бачить. Отак я живу.

Різко встала з лавочки і, витираючи хустинкою слізози, пішовши не озираючись.

А Василь ще довго сидів, курив... Його думки перервав телефонний дзвінок. То був Іван, запитав, як зустріч?

- В очах її немає блиску...

- Просто ти пам'ятаєш її юною гарною дівчиною. А ще тобі скажу ось що: старти треба разом.

Олена ПАВЛЮК

Андрушівський спортивно-технічний клуб (ДТСААФ) ПРОВОДИТЬ НАБІР НА НАВЧАННЯ з підготовки водіїв автотранспортних засобів категорії "В" - вартість навчання 1710,00 грн., категорії "С", "С1" - вартість навчання 3000,00 грн. Навчання проводиться за адресою: м. Андрушівка, вул. Корольова, 18 (приміщення ДТСААФ). Тел.: 067-474-01-64.

Platinum Bank® Ліцензія НБУ № 217 від 20.10.2011

Гроші

в кредит до 20 000 грн.

м. Андрушівка, м-н "Атлант"

тел.: 098-15-00-450; 093-58-25-249*

*Вартість дзвінків відповідно до тарифів вашого оператора зв'язку

КОПАННЯ криниць, доставка кілець від виробника, корби, накриття на криниці, пошук води. Помірні ціни. Тел.: 067-415-77-11.

ПАМ'ЯТАЄМО, СУМУЄМО...

20 жовтня минає 8 років, як пішов із життя

наш дорогий і незабутній товариш і друг

КОВТУН Олександр Миколайович

з Андрушівки.

Ви були вірним другом і мудрим порадником.

Біль втрати ніколи не вищухне в наших серцях.

Всі, хто зізнав і пам'ятає Олександра Миколайовича, згадайте його добрим словом та пом'янийтикою молитвою.

Сумуючі Шпаківський В. Б., Пастовенський О. В., Лівінський В. О., Бойко В. І.

Пам'яті дорогої людини

22 жовтня минає рік, як перестало битися серце дорогої матусі, бабусі, прабабусі

КОПІТКЕВИЧ Віри Антонівни.

Болить і печалиться душа, що ти посиротила нас, рідненка. Нам завжди не вистачатиме твоєї любові, ласки і турботи. Спочивай з Богом у Царстві Небеснім, хай земля тобі буде пухом.

Всі, хто зізнав Віру Антонівну, згадайте і пом'янийте її добрим словом.

У глибокому сумі діти, внуки, правнучки, вся рідня.

Головний редактор
Марія ОЛЕКСЮК

Підписано до друку 16.10.2013 року.

Індекс 61328

ТИРАЖ 2850 Зам.

Районна громадсько-політична газета
РЕєстраційне свідоцтво ЖТ 268 від
16.04.2003 р.

Співзасновники:
Андріївська районна державна адміністрація,
районна рада, трудовий колектив редакції

Адреса редакції: 13400, м. Андрушівка, вул. Кірова, 2.
Телефони: редактор- факс (236) 2-16-30,
відповідальний секретар, бухгалтерія, комп'ютерний центр 2-19-35.
Електронна пошта: Kuriata@meta.ua

Газета набрана, зверстана і виведена на фототехніку на редакційному видавничому комплексі. Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. За точність викладених фактів і достовірність реклами відповідають автор і рекламодавець.

Віддруковано у Житомирському книжково-газетному видавництві "Полісся"
м. Житомир, вул. Шевченка, 18-а.